

April 2017

Joh 20,19-31

Teksten til 1. s. e. Påske er sammensat af tre dele. Første del fortæller om Jesu møde med disciplene, anden del om hans møde med Thomas otte dage senere. Og de sidste to vers handler om Johannesevangeliets formål. I det følgende vil jeg rette fokus mod første del, som er fortællingen om, hvordan sorg bliver vendt til glæde. Det drejer sig om, hvad man kunne kalde *håbets vendepunkt*.

Fortællingen er et stærkt vidnesbyrd om, hvordan der midt i en håbløs situation opstår nyt håb. Den dag var disciplenes situation præget af stærk pessimisme og håbløshed. Derfor sad de og gemte sig bag lukkede døre. De var bange. Morgenens begivenhed i Josef af Arimatæas havde ikke overbevist dem om andet end deres egen tvivl. Evangeliet – det glædelige budskab er – at det netop er disse bange, tvivlende og frustrerede disciple, Jesus sender ud i verden, for at de skal vidne om det uforståelige, ja ligefrem utrolige, som var sket samme morgen: at Jesus havde sprængt dødens og vor forstands grænser. At opstandelse fra de døden var en virkelighed.

Jesus sendte altså ikke disciplene ud for at vidne om deres egen tro eller fortræffelighed. Den var ingenting værd. Angst, tvivl og frustration var det, de havde at fortælle om sig selv – og det er jo ikke så overbevisende. Nej, Jesus sendte disciplene ud for at fortælle om opstandelsens realitet, altså for at vidne om en virkelighed, der lå uden for dem selv. Disciplene havde fået en ny selvforståelse, en ny identitet, og det er opstandelsen.

Opstandelse giver *frimodighed*. Det er et budskab, der er stærkt brug for i vores tid – akkurat som dengang. De første kristne manglede det mod, der skulle til, for at de kunne gå ud blandt mennesker og forkynde et nyt håb. Lidelseshistorien viser, at de stak af, da Jesus blev korsfæstet; i hvert fald de mandlige disciple svigtede. Og efter Jesus død sad de inden døre af frygt for jøderne. Hvad var der blevet af deres frimodighed?

I dag lever vi i en tid, der har en hel del lighedspunkter med disciplenes situation. Ofte sidder vi bag låste døre som de første disciple. Vi er bange, som de var bange. Det er ganske vist andre ting, vi er bange for. Vi frygter klimatruslen, fjendskaben, krigen, terroren osv. Det betyder i mange tilfælde, at vi sidder med hænderne i skødet. Magtesløse og handlingslammede – som de første disciple. På mange måder ligner vi dem: Som Peter har vi forrådt Kristus på korset på grund af vores frygt. Som Thomas er vi tvivlende, skeptiske og troløse.

Men Jesus lader sig ikke standse hverken af Peters svigten eller Thomas' skepsis. Han kommer og står pludselig midt iblandt disciplene og viser sine sårmerkede hænder og såret i side og siger ”*frygt ikke, tro kun*”. Så ånder han på disciplene og siger: ”Fred være med jer. Som Faderen har udsendt mig, sender jeg også jer”.

Disciplene sendes ud i verden. På samme måde sendes vi ud med budskabet om, at den korsfæstede Kristus har besejret de kræfter, der ødelægger livet. Det er kristendommens grundlæggende budskab, og det fremgår ikke mindst af Johannesevangeliet: Kristus har afsløret løgnen, og han har sejret ved hjælp af kærlighedens våben – det våben, der er stærkere end alle andre våben.

Som de første disciple må vi komme ud af vore gemmesteder og gå ud i verden. Magternes herredømme er brudt, og det sted, hvor herredømmet er brudt, er menighedens fællesskab, den Opstandnes fællesskab. Opstandelsen er genoprettelsen af det kristne fællesskab. Fordi Kristus er opstået, hersker kærligheden der, hvor frygten engang dominerede.

Grundlaget for vores tro er, at Kristi kærlighed er stærkere end enhver magt, som vi kan blive konfronteret med: stærkere end tyranni, stærkere end økonomisk undertrykkelse og stærkere end terror. For i vores konfrontation med disse magter bygger vi ikke på vore egne ressourcer, styrke og ideer, men på det liv, vi modtager fra den Opstandne.

Vi står i valget mellem resignation og modstand. Man resignerer, når man tror på prognoserne om, at klimakrisen og oprustningen fortsætter, og når man mener, at det kan vi ikke gøre noget ved. Man yder modstand, når man mener, at der endnu er håb, når man er overbevist om, at fremtiden giver en chance, og at katastrofen kan afværges.

Det er vigtigt at yde modstand, men modstanden må aldrig udøves ved hjælp af vold, terror eller lignende. Sker det på den måde, bliver vi inddraget i hævnens og voldens onde cirkel. Der er brug for en ny form for modstand, som gør os sårbare. Det er en sårbarhed der hænger sammen med det budskab, vi forkynder: Jesu død på et kors; Jesu sårbarhed er også vores sårbarhed.

Vores håb bygger på, at den opstandne Kristus er den samme som den korsfæstede og døde Kristus. I det håb har vi forbud mod håbløshed.

Glædelig påske!

JN